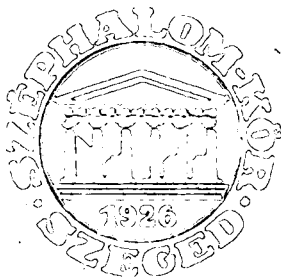

ÁLLAMI LÉTÜNK ÉS A NEMZETI KIRÁLYSÁG

IRTA

Dr. POLNER ÖDÖN

SZEGED, 1929.

SZEGED VÁROSI NYOMDA ÉS KÖNYVKIADÓ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

IV-B-2-a
73

SZÉPHALOM

IRODALMI ÉS TUDOMÁNYOS HAVI FOLYÓIRAT

Kiadja a SZÉPHALOM KÖR, SZEGED (Egyetem)

Felelős szerkesztő: ZOLNAI BÉLA.

Felelős kiadó: MOLDOVÁNYI IMRE

Előfizetési ára egész évre P 10.— Egy szám ára P 2.—

A szegedi írók és egyetemi tanárok 1927 január elsején

SZÉPHALOM

cimmal folyóiratot indítottak a tudás és szépség jegyében. A **SZÉPHALOM** a haladó magyarság önmagára eszmélését kívánja előmozdítani. Filozófiai elmélyülés és idealizmus, európai kultúra és a magyar régiség életrekelése, modern szellemiség és hagyománykeresés, a tiszta és önmagáért való művészet lebeg cél gyanánt a **SZÉPHALOM** alapítói előtt. „Ó és új magyarság” szintézise a forradalmak esztétikai anarchiája után: Kazinczy korának klasszicizmusát és magyarcelű emberiségét szimbolizálja a **SZÉPHALOM** neve.

A **SZÉPHALOM** eddigi munkatársai: gróf *Teleki Pál*, *Vargha Gyula*, *Szabotcska Mihály*, *Zolnai Béla*, *Juhász Gyula*, *Kosztolányi Dezső*, *Móra Ferenc*, *Husztai József*, *Oláh Gábor*, *Reményik Sándor*, *Mészöly Gedeon*, *Várkonyi Hildebrand*, *Vittorio Santoli*, *Szerb Antal*, *Tóth Károly*, *Balogh Ernő*, *Bodor Aladár*, *Komjáthy Aladár*, *Tonelli Sándor*, *Marót Károly*, *Monostori Hugó*, *Hegyi István*, *Baranyi János*, *Pukánszky Béla*, *Balogh József*, *Husztiné Révhegyi Rózsi*, *Gardzda Péter*, *Gelei József*, *Terescsényi György*, *Szalay József*, *Pérelly Imre*, *Szabó Lőrinc*, *Berczeli Anzelm Károly*, *Rédey Tivadar*, *Gilártay Zoltán*, *Majthényi György*, *Palasovszky Béla*, *Csengery János*, *Hornyánszky Gyula*, *Jean Carrère*, *Faluhelyi Ferenc*, *Makkai Sándor*, *Szekfü Gyula*, *F. Takács Zoltán*, *Trócsányi György*, *Szigethy Vilma*, *Lehel István*, *Némethy Géza*, *Bárány Gerő*, *Marconnay Tibor*, *Ungvári Elemér*, *Magyary Zoltán*, *Zoltán Vilmos*, *Kolosváry Bálint*, *Raggambi András*, *Szekula Ágnes*, *Molli Erzsébet*, *Hevesi András*, *Horger Antal*, *Eckhardt Sándor*, *Aldo Dami*, *Bálint Sándor*, *Imre Sándor*, *Czakó István*, *Zolnai Sándor*, *Kappel Gyula*, *Reinhold Béla*, *Hankiss János*, *Györffy István*, *Szamosvölgyi Gábor*, *Buza László*, *Rozványi Vilmos*, *Sárközy György*, *Ritoók Emma*, *Boros Ferenc*, *Henrik Becker*, *Somogyi Szilveszter*, *Jancsó Benedek*, *Szegedy Lőrinc*, *Buday Árpád*, *Ady Lajos*, *Deák Zoltán*, *Vajthó László*, *Somkúti Várkonyi Nándor*, *Baranyai Zoltán*, *Klebensberg Kunó gróf*, *Kardos László*, *Szinyai Zoltán*, *Vidor Marcell*, *vitész Moór Gyula*, *Issekutz Béla*, *Menyhárt Gáspár*, *Faludi János*, *Evva Gabriella*, *Rózsa Miklós*, *N. Sebestyén Irén*, *Gulyás Pál*, *Schwartz Elemér*, *Tóth László*, *Mattyasovszky Erzsébet*, *Wolf Rózsi*, *Berda József*, *Dézi Lajos*, *Köszegi László*, *Szabó László*, *Horváth Béla*, *Thienemann Tivadar*, *Fógel József*, *Pettykó János*, *Illing Gábor*, *Szeri Endre*, *Tamás András*, *Polner Ödön*, *Ólvedi Alaksza Ambrus*, *Hont Ferenc*, *Steinbach Ede*, *Márer Erzsébet*, *...og*, *Babits Mihály*, *Rónai Pál*, *Zitnuszky Aladár*, *Kastner Jenő*, *...álmán*, *Karl János*.

SZÉPHALOM-KÖNYVTÁR

13. SZ.

ÁLLAMI LÉTÜNK ÉS A NEMZETI KIRÁLYSÁG

IRTA

Dr. POLNER ÖDÖN

*Dr. Kiss Albertnek
barati levelére*

Polner Ödön

EGYEDI TUDOMÁNYI NYELV TUDOMÁNYI ÉS MŰVEZETI KÖNYVTÁR SZEGED

lt. napló: 14781/15 Lsz.: _____

X434 csoport: _____ szám.

SZEGED, 1929.

SZEGED VÁROSI NYOMDA ÉS KÖNYVKIADÓ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Szegedi Tudományi Kar
na, ló: ~~14466.~~

Különnyomat a SZÉPHALÓM 1929. évf. 1—4. számából.

Szeged Városi Nyomda és Könyvkiadó Rt. 29-1003

~~SZEDEGI TUDOMÁNYI KAR
KÖNYVTÁRA~~

I.

A magyar nemzet ezeréves államalakulata fennállásának hosszú ideje alatt gyakran került idegen államalakulatok ellentétes irányú hatalmi törekvéseinek útjába és összeütközési pontjába. Az ellenséges törekvéseknek nem tudott mindig egyenlő erővel ellentállni s ennek folytán állami léte nem egyszer fenyegetve volt, elhomályosult és eldarabolódott. Napjainkban is a világháború forgatagából megcsonkítva és meggyalázva került ki.

Mennyi szerepe van a magyar nemzetetőnek a magyar állam megalakításában és fenntartásában; bízhatunk-e abban, hogy a magyar nemzet állami létét a jövőre is meg bírja óvni? E kérdések nem először vetődnek fel s válasz sem először adódik rájuk. De a régebben adott válaszok új helyzetünkben új megfontolást érdemelnek.

Mi a nemzetető? Valamely nemzet tagjaiban meglévő erkölcsi, szellemi és anyagi tehetségek és képességek, amelyeknek összeműködése, együttes hatása és közös felhasználása képessé teszi az illető nemzetet, hogy sajátos művelődési eredményeket érjen el és nemzeti jellegének megóvására és kifejlesztésére, valamint tagjai között a békés együttélés lehetőségének fenntartására alkalmas önálló hatalmi szervezetet, államot alkotson és tartson fenn. Ezek az erők nem mind egyenlő jelentőségűek. Legjelentékenyebbek az *erkölcsi erők* s legkevésbé azok az anyagiak. Ez utóbbiak az előbbiekkal megszerezhetők és megsokszorosíthatók, de megfordítva nem.

A nemzetetőt alkotó erkölcsi, szellemi és anyagi képességek különféle irányokban nyilvánulhatnak. Az erkölcsi képességekhez tartoznak a *katonai tehetségek* és a mások felett uralkodni tudás ép úgy, mint a magasabb eszmékért való lelkesedni tudás és törekvés azok megvalósulására, valamint a nemzet egyes tagjaiban a nemzeti összetartozás tudata, a bizalom és akarat a nemzeti önálló érvényesülésre és az e célból való szervezkedésre való tehetség és akarás. De az erkölcsi képességekhez tartozik az oly magatartásra való tehetség is, amely a más nemzetek részéről való megbecsülésre és elismerésre vezet. A szellemi képességekhez tartozik a nemzet egyes tagjaiban a tudás és műveltség, a természetes józan ész, a gyakorlati szükségletek felismerésére való képesség és a helyes érzék, mely kellő időben való kielégítésüknek módját és eszközét egyértelműleg megtalálja.

De ide tartozik a végletektől való tartózkodni tudás is, a helyes középútnak megítélése, a magasabb eszmék megvalósítására irányuló akarás mellett is az álomképek utáni szaladás mellőzése egyrészt, a valóság rideg viszonyai között a realitás látszatával fellépő jelszavak által való el nem ámíthatás képessége másrészt.

Az anyagi képességekhez tartozik végül a nemzet tagjainak az egészséges, de túlzásba nem vitt s különösen az erkölcsi szempontokat háttérbe nem helyező és figyelmen kívül nem hagyó gazdálkodási képessége, a gazdasági szükségletek iránti érzék és az ebből származó megfelelő és előnyös vagyoni helyzet. E vagyoni helyzet előnyössé alakulásának mindenestre elsődrendű feltétele annak a területnek a gazdasági erő kifejtésére alkalmas volta, amelyre a nemzet a maga életét és államát szerveződését alapítja és ennélfogva az államterületeknek fizikai strukturája, termékenysége, geográfiai arculata és konfigurációja elsőrangú feltételei minden nemzet erő kifejtésének és ez erő kifejtés eredményeként előálló állami szerveződésnek és állami életnek.

Tagadhatatlan, hogy a magyar nemzetben igen nagy mértékben megtalálhatjuk a nemzetet eme komponenseinek legtöbbször, habár egyik-másik talán kisebb mértékben van is meg, mintsem kívánatos lenne és hogy a nemzet állami szerveződésének előfeltételeit alkotó természeti viszonyok — bizonyos irányú hiányoktól eltekintve — igen kedvezőek.

Ha azonban részleteiben tekintjük az ezerévesnél idősebb magyar államélet folyamatát, rá kell jönnünk, hogy a nemzetet eme nem mindenkor nyilvánult meg egyforma mértékben. Volt idő, amidőn elgyengült, aláhanyatlott, elernyedett és akkor államisága is elhalványult, leszorult, szinte elenyészett. Államiságának érvényesülése mindig együtt járt a nemzetet eme, a nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi képességeinek megfelelő kifejtésével.

II.

Az állam valamely népnek hatalmi szervezete. Létrejön az által, hogy nemzeti közösség, vagy egységes földterület által összekötött nép saját erejéből alkotja meg és tartja fenn az államot és annak szervezetét. De létrejöhet az által is, hogy valamely egyén, vagy család, aki vagy amely anyagi helyzeténél és ebből folyólag egyesek anyagi érdekelttségénél fogva rendelkezik segéderőkkel, ezeknek segítségével hoz létre valamely nép felett hatalmi szervezetet, melynek élére áll s amely ennélfogva az illető egyén vagy család hatalmi szervezeteként tűnik elő. Az előbbi a népi, *nemzeti alapon álló állam*; az utóbbi a patrimonialis, *dinasztikus alapon álló állam*. E különféle irányú államalakítások gyakran összeszővődnek, de az egyik vagy másik iránynak túlnyomó volta megmarad s ez adja meg legtöbbszörre e tekintetben az illető államnak a jellegét.

Az évezredek hazáját elfoglaló magyarság állama elsősorban a nemzet erejével jött létre. E nemzeti államalakulásnak volt vezetője; ily vezető nélkül népi államalakulás sem jöhet létre. De e vezető a nemzet erejére támaszkodva a nemzeti erők felhasználásával és a nemzet érdekében irányította az államalakulást. Voltak ugyan mozzanatok, melyek a magyar államalakulásba is patrimonialis színt vegyítettek, mások, amelyek idegen erőknek nem nemzeti, hanem vallásos szem-

pontokból irányított közreműködését vetették felszínre, de az egész magyar államalakulás nemzeti alapjellemlonását ezek a mozzanatok nem változtatták meg. A magyar állam az Árpád-házi királyok egész idejében nemzeti állam és nemzeti királyság volt, nemcsak azért, mert királyaik a magyar nemzetből származtak és ahhoz tartoztak, hanem azért is, mert törekvéseiket, államvezérlő működésüket a nemzeti erők felhasználásával és legfőképp arra támaszkodva fejtették ki. Ha voltak is ebben a korban oly mozzanatok, melyek egyes királyoknál a dinasztikus érdekek ápolását jelentették, — ami az akkori már erős elterjedésnek induló dinasztikus államalakulások behatása folytán szinte elkerülhetetlen volt — ez az előbb jelzett körülményen nem változtatott.

A nemzet erejére támaszkodó magyar állam ebben a korban súlyos külviszonyok között nemcsak hogy fenn tudta magát tartani, hanem jelentékeny sikereket is ért el úgy, hogy szinte nagyhatalommá vált. Ennek oka nemcsak a viszonyok és körülmények szerencsés találkozása, hanem a nemzet erejének többnyire megfelelő vezetés alatt történt kifejtése volt.

Az Árpád-házi királyok kihalta utáni korszakban, abban, amelyet a történet vegyes-házbeli királyok korszakának nevez, a legellentétebb irányok hatottak egymás után és ez időben a nemzeti erőknek legmagasabb kifejtése után a nemzeti erők teljes elernyedése és szétmorzsolódása váltakozva követték egymást. A nemzetből kinőtt királyi ház után a nemzet önkebelében nem talált új királyi családot és királyért idegenbe ment és az idegenből való királykölcsonzés gyakorlata az egész időszakban fennállott, kivételével a Hunyadiak aránylag rövid, de fényes uralmának. Ez a körülmény már önmagában a nemzeti erőnek meggyengülését jelentette.

De az idegenből vett királyi uralomnak egyéb következményei is voltak, melyek a nemzeti erő további gyengülését jelentették.

Az e korszakbéli dinasztikiák közül az Anjoui nemzetivé vált. A másik háromból származó királyaink kapcsolatukat eredeti származási helyükkel fenntartották s azoknak uralkodóivá is váltak, vagy azok maradtak. E helyzetüknél következménye volt, hogy a magyar állam ügyeinek intézését meg kellett osztaniok más államok ügyeinek intézésével s hogy a magyar állam ügyeinek intézésében nemcsak idegen szempontoknak és céloknak, hanem idegen tényezőknek is befolyást engedtek és e befolyással a magyar nemzeti szempontokat és tényezőket háttérbe szorították s ez természetesen a magyar nemzet-erő fokozására nem hathatott.

Ha nem is mindjárt, de a XV. század közepétől kezdve azzal az indokolással is néztek idegen uralkodó után, hogy a keletről jövő s mind inkább fenyegetővé váló veszély, a *török előretörés* ellen hathatósabban védekezhessenek. Ez a felfogás bizonyos szempontból indokolt lehetett, de más szempontból a mellett, hogy a közjogi és a magánjogi viszonyok összezavarására vall, kicsinyhitűséget, saját erőkben való bizalmatlanságot jelentett s a mellett egyáltalán

nem vált be; mert mikor a nemzet a török ellenében saját erejére támaszkodott, mint a Hunyadiak idejében, akkor e tekintetben is lényeges eredményeket ért el; mikor idegenből várt segítséget, az eredmény többnyire siralmas kudarc lett. A nemzeti erők meggyengüléséből és megbénításából eredő siralmas kudarc, melyet csak előmozdított az általános demoralizáció, jelzi a következő korszaknak is a kezdetét. Ez a kudarc volt a mohácsi vész.

Mint már az Árpád-házi királyok korában, úgy ebben az időben is kétfelől jött a terjeszkedési törekvés Magyarország felé. Az egyik nyugat felől, Németországból; a másik kelet felől a török részéről. De míg azelőtt e két terjeszkedő törekvés csak egymás után lépett fel, most egyszerre vették közre Magyarországot s Magyarország e tekintetben valóban két tűz közé szorult.

Mind a két törekvés régebbi keletű. A Németországból jövő: az osztrák tartományokat a XIII. század végén hűbérül nyert és a német-római császári méltóságot is elért családnak, az „osztrák háznak“ vol szívós kitartással követett törekvése. Következménye volt e törekvés a már előbb vázolt patrimonialis jellegű, akkor általánosan elterjedt dinasztikus családi politikának, amelynek tipikus, legfőbb zászlóvivője éppen az osztrák ház volt; de szinte természetes következménye volt e család által birtokolt német-osztrák tartományok geográfiai helyzetének is, amely-nél fogva e területek önmagukban önálló államaalakításra nem alkalmasak, hanem rá vannak szorulva, hogy vagy más területekhez csatoltassanak, vagy más területeket megszerezzenek és azokat szolgálatukra kényszerítsék. Ily megszerzendő és kihasználható területül kiválóan alkalmas volt Magyarország területe.

A mohácsi vész után Magyarország a két ellentétes törekvés ütköző pontjába került s meg kellett oldania a kérdést, hogy a két törekvés között saját önálló államiságát miképen tarthatja fenn s létét miképen óvhatja meg.

Ellenségesebbnek és veszélyesebbnek első pillanatra a keletről jövőnek kellett feltűnnie, amely felléptétől kezdve ilyennek tekintett s amellyel szemben az ellenséges magatartást a vallási szempontok is támogatták. Ezzel szemben a másik irányú törekvés nem lépett fel nyílt ellenségkép, hanem inkább segítőként kínálkozott és így nem lehet csodálkozni, hogy volt pártja annak a felfogásnak, hogy e segítőkész el kell fogadni abban a formában, amelyben felkínálva volt s hogy a dinasztia nélkül maradt nemzet új uralkodóját az idegen, de segítséggel kecsegtető osztrák házból válassza.

A nemzet zöme azonban nem ezen az állásponton volt. Ugyanezt vallotta ekkor is, amit 68 év előtt, mikor a habsburgi V. László halálával üresedett meg a királyi szék és midőn a nemzeti erőre támaszkodó visszahatás az osztrák III. Frigyes minden mesterkedése dacára azt a Mátyás királyt választotta meg nagy lelkesedéssel, akinek megválasztását valóban nem volt oka megbánni.

A nemzet zöme tehát ennek az álláspontnak megfelelően meg is választotta Szapolyai Jánost nemzeti királyául; azonban a nemzetnek másik, mindenesetre jóval kisebb része, I. Ferdinánd személyében az osztrák dinasztia egyik tagját nyilvánította Magyarország királyává.

A következőkények ismeretesek. Az ország két részre oszlott, egyik a nemzeti királyság mellett kitartott, a másik az idegen uralkodó királyságát fogadta el. A személyileg kevésbé rátermett nemzeti király legyőzete ezt és pártját arra bírta, hogy az addig ellenségesül tekintett török hatalommal szövetkezzék és annak párfogása alá helyezze magát. A megosztás a magyar állami lét szempontjából a kérdésnek a legkevésbé szerencsés megoldása volt, mert ez által a nemzet erői a kétfelől jövő terjeszkedő törekvés közepette nemcsak megoszoltak, hanem gyakran egymás ellen fordultak, egymást ellensúlyozva a két ellentétes törekvést segítették s megkönnyítették, hogy azok célt érjenek.

Eltérők lehetnek a nézetek a felett, hogy a nemzetnek melyik irányban kellett volna egyesülnie; abban-e, amely az idegen uralkodó uralma alá adta magát, hogy ennek vezetése alatt álljon ellen a török terjeszkedésnek; avagy abban, amely a török szövetséget és pártfogást fogadta el, hogy ennek segítségével verje vissza a másik irányból jövő terjeszkedési törekvést és ez által saját nemzeti állami létét biztosítsa, ha talán nem is teljes formai függetlenségben.

Mind a kettő mellett hozhatók fel érvek, s egyéni találgatás dolga annak a megállapítása, hogy mi lett volna az egyik és mi a másik esetben. De talán az megállapítható, hogy bármelyik irányban fejt ki a nemzet megosztatlanul államalkotó erejét, a viszonyok a magyar állami létre előnyösebben alakultak volna, mint ahogy tényleg alakultak.

A nemzeti királyság mellett kitartó országrész az erdélyi fejedelemségben és a hozzácsatlakozott keletmagyarországi részekben folytatta önálló állami létét, de hogy azt fenntarthassa, a török pártfogásra szorult és ez által attól függésbe került. Igaz, hogy ez a függés általában nem volt nagyon nyomasztó és a belső állami fejlődésnek teljes szabadságot, a nemzeti erők kifejlesztésének nagy lehetőségét engedett. Állami területét, birtokállományát, mely kezdetben elég nagy volt, a törökkel szemben még sem bírta egészen megóvni s a török hatalom e területből jókora darabokat közvetlen uralma alá haitott. Erre azonban alkalmat és okot jóformán mindig az adott, hogy politikájának vezető tényezői lelépve a szövetség és pártfogás kiindulási alajjáról a másik országrésszel való egyesítés végett ismételtlen megkísérelték Erdélyt is a másik országrész felett ralkodó osztrák ház uralma alá juttatni, amelynek birtokai pedig most már a török terjeszkedésnek legfőbb tárgyai voltak.

Az erdélyi politika vezetőinek emez eljárása a törökkel szemben kétségtelenül a szövetségi hűség megszegése volt, amellyel

szemben a török részről az országfoglalás képében alkalmazott megtorlás és biztosítékszerezés viszont az ő szempontjából teljesen jogosultnak tűnik fel.

Az ország másik része, mely elfogadta az idegen dinasztia uralmát, formailag megtartotta saját államiségát, de a valóságban ott a magyar államiség fokenként lejjebb szállva, végül majdnem teljesen elenyészett s benne az idegen befolyás és uralom mindent maga alá hajtott.

A nemzeti erő ez országrészben jóformán kimerült abban, hogy küzdött az idegen befolyás ellen, igyekezett annak ellenére is önálló államiségát hol lanyhábban, hol erősebben, végül összeesküvésben és fegyveres felkelésben kirobbanva fenntartani, ami azonban csak akkor sikerült, mikor a másik, a nemzeti alapon álló államot fenntartó országrész, vagyis Erdély támogatását és segélyét nyerte meg; ami viszont csak akkor volt lehetséges, ha ehhez az a török hatalom is hozzájárult, mellyel az osztrák uralom alatt álló országrészeknek állandóan hadakoznia kellett.

Eme hadakozások között azután volt alkalma a nyugati országrésznek is, az államalkotó nemzeti erő egyik nyilvánulását, a katonai erényeket kifejtteni. E hadakozások nemzeti hősokeket termeltek, de az állami terület megóvása s az elveszett terület visszaszerzése tekintetében jelentékeny eredményre nem vezettek és ismét vitatkozás tárgya lehet, vajjon a nemzetnek hasznára, avagy inkább kárára váltak-e?

Eme másik, az idegen uralkodó uralma alá helyezkedett országrészeknek sem sikerült ugyanis a török terjeszkedést megakadályozni. Az idegen uralkodó által megígért és kilátásba helyezett segély — mely legfőbb tárgyi indokául tekintetett ez uralom elfogadásának — elmaradt s az idegen uralkodók megelégedtek azzal, hogy Magyarországnak megszerzett része törzsbirtokaik számára a török becsapásokkal szemben védgátul és levezető területül szolgált. Másrészt azonban épen az osztrák ház uralmának elfogadása adott okot a Franciaország szövetségeseként is eljáró török hatalomnak arra, hogy most már nem Magyarország ellen lépjen fél, melynek nemzeti fejedelme a francia királlyal együtt vele szövetségben és pártfogása alatt állott, hanem a „bécsi király“, a keresztény császár ellen indíton támadó hadjáratokat. Amennyiben tehát Magyarországnak eme területe török hódítás és hadjárat tárgya lett: mint az osztrák ház birtoka, mint a német császárt támogató országrész lett azzá.

Az idegen uralkodóknak királlyá választása tehát nemhogy segélyt nyújtott volna a török terjeszkedéssel szemben, hanem ellenkezőleg azt egyenesen előidézte és oka lett annak, hogy Magyarországnak több mint harmadrésze közvetlenül török uralom alá került.

Mikor azután a XVII. század vége felé a török hatalom az osztrák ház németországi törzsbirtokait már közvetlenül fenyegette s ennek következtében megindult az a hadjárat, mely a másfél-száz évvel előbb tett ígéret megvalósításaként a török hatalmat Magyarország területéről kiszorította: ezt az idegen uralkodóhata-

lom majdnem kizárólag idegen fegyverek segélyével tette, mert időközben a magyar katonaságot a minimálisra olvasztotta s lehetőleg mellőzte. A töröktől „felszabadított” országot pedig az idegen uralkodó a maga számára meghódítottnak nyilvánította.

Ugyanekkor a török hatalom lehanyatlása következtében az erre támaszkodó nemzeti államalakulat, Erdély sem bírta önálló állami létét fenntartani s erkölcsi és anyagi erőiben különben is meggyengülve a másik országrész felett uralkodó idegen hatalom alá került.

Magyarország tehát ekkor egyesítettett ugyan, de nem frázis, ha azt mondjuk, hogy akkor a nemzet teljesen erőtlennül feküdt az új hódító lábai előtt.

Ennek az elerőtlenedésnek jelei voltak az osztrák ház uralmának az örökösödési jog alapján való megállapítása és az *Arany Bulla* ellentállási záradékának eltörlése.

Az államalkotó nemzeti erők még egyszer megkísérelték az érvényesülésüket II. Rákóczi Ferenc felkelésével, azonban ez elnyomatván, az anyagilag amúgy is teljesen kimerült nemzet erői még jobban elgyengültek s az osztrák ház nőági örökösödését és az osztrák tartományokkal való együttes birtoklás elvét elfogadó 1723. évi u. n. „*pragmatica sanctio*” meghozatalával a nemzeti erők elernyedése elérte a legmélyebb pontját.

III.

Az ezután következő másfél százados korszak a nemzeti erők állandó gyengeségének és szinte állami létünk megsemmisülésének korszaka, melynek csak a végén találkozunk a nemzeti erők jelentékeny fellendülésével és ezzel állami létünk újra megerősödésével.

Az idegen dinasztia, melynek számára Magyarország csak hatalmának növelésére való egyik birtok és nem öncéllal bíró külön állami alakulat volt, különféle birtokaiból az eddigihez képest öntudatosabban és sikeresebben egységes állami alakulat létrehozására törekedett és ennek jogi alapiául a *pragmatica sanctio*-t tette. Ez egységes államalakulatban külön magyar állami létnek nem volt helye: befelé engedtek ugyan Magyarországnak alárendelt kérdésekben és külsőségekben némi különállást, de a lényegben külön magyar állam akkor nem létezett. Ezt, a magyar államiságot eltüntető, egységes nagyobb államalakulatot, mely azután 1804-ben az *osztrák császárság* nevét vette fel, célozta és munkálta egyaránt az egyénileg vonzó és bájos uralkodónő az ő asszonyi ügyességével; a fennköltten gondolkodó, nemes egyéniségű, de egyoldalúan elfogult uralkodó erőszakos rendszabályaival és a jóindulatú, de családi tradícióktól áthatott és világosan nem látó uralkodó az által, hogy környezetének hatása alá kerülve szabad kezet engedett az akkor minden szabadabb mozgást elnyomni kívánó makacsul maradi Kormányzatnak.

Mindez természetes következménye volt az előzményeknek; következménye volt a fenálló viszonyoknak, elsősorban annak,

hogy Magyarország — folytatásaként a XIV. században megkezdett irányzatnak — idegen dinasztíát választott uralkodóházának, amelyet nemzetivé tenni nem birt és ez által lemondott arról, hogy állami életének vezetője nemzeti alapon álló külön állami szervezet fenntartásán működjék és szinte elkerülhetlenné tette azt, hogy állami életének ez a legfőbb tényezője államiségét leszorítsa és egy másik, magasabb államiségnek megalkotója legyen.

A középkori patrimonális felfogás elég gyakorivá tette azt, hogy több ország, mely addig külön államiséggel birt, közös uralkodó alá kerüljön, u. n. *fejedelmi uniót* alkosson. Keresték az ily uniók keletkezésének és fenntartásának az okát a kérdéses államok érdektalálkozásában is. De az államnak és különösen a nemzeti érdekek keletkezéséért és nemzeti, népi alapon álló újkori államnak lényegével ellenkezik minden fejedelmi unio.

Monarchikus alkatú államban nem alárendelt dolog, hogy állami életének legfőbb tényezője olyan legyen, ki az állam testét alkotó nemzettel azonosítja magát, ki annak érdekében kívül más érdeket nem ismer s akinek egyik állam érdekeit egy másik állam érdekeiért nem kell feláldoznia. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha az uralkodó csak egyetlen egy államnak a feje.

Ezért minden fejedelmi unio, legyen az akár u. n. „realis“, akár u. n. „personalis“, természetellenes, abnormis állapot, amely épen ennél fogva normális viszonyok között soká fenn nem állhat és vagy arra vezet, hogy a közös uralkodó vezetése és uralma alatt egységes állam jön létre, vagy arra, hogy az illető államok szétváljanak és az uralkodó közössége megszűnik. E két irányú fejlődés annyira a dolog természetéből következik, hogy az egyiknek vagy a másiknak okvetlenül be kell következnie. Hogy melyik következik be, az attól függ, hogy melyik államalkotó tényező az erősebb.

A XVIII. században a magyar államalkotó nemzeti erő kifáradva a megelőző eredménytelen küzdelmekben s elvesztvén addigi támaszát, a hatalmasabb dinasztikus erő által megtörve egészen elalélt s ezután működése jóformán egészen szünetelt; a nemzeti öntudat álomban szunnyadt, melyből néha-néha feléledt és megkísérelte a felkelést, de azután ismét visszahanyatlott.

A nemzet vezető felső rétege nemzetiségéből kivetkőzve a nemzeti erőtényezők közül egészen kimaradt és a dinasztikus erőtényezőknek vált eszközévé; a nemzet többi része a rendiség elavult sáncai mögött keresett menedéket s ez által szinte akadályává lett a nemzeti erők másirányú kifejlődésének. Ezzel szemben a fejedelmi hatalom a nyugati eszmék behatása alatt is, — mert ez a kor volt a nyugaton a fejedelmi abszolutizmus virágzó korszaka — erőteljesen működött és ennél fogva az osztrák ház uralma alatt álló országokban más, mint ez országok összességére kiterjedő és így Magyarországot is, de csak mint tartományt magában foglaló egységes államalakítás felülről kiindulva nem is volt képzelhető.

A dinasztikus erő oly nagy volt, hogy még a nemzeti erőket is szolgálatába bírta állítani. A nemzeti erő nem bírván érvényesülni a külön államalakulásban, valamiben mégis nyilvánult és ez volt a katonai érdek. E katonai érteket a dinasztikus hatalom teljesen olyan érdekekben használta fel, amely csak dinasztikus volt s amely a magyar nemzeti érdekekkel tulajdonképen ellenkezett.

A XVIII. század végén kitört francia forradalom hatásaként a nemzeti erő Magyarországon is felébredtek, de rövid felbuzdulás után ismét ellanyhultak és a dinasztikus tényezőknek sikerült a nemzeti katonai erőket ismét a dinasztikus érdekek szolgálatába állítani és ez által a nemzeti erő érvényesülését akadályozni.

S z é c h e n y i felléptével kezdődött újra a nemzeti erő kifejtése. Amit ő a nemzet anyagi és szellemi erőinek kifejtése tekintetében megkezdett, folytatta K o s s u t h a politikai irányú nemzeti erő kifejlesztése és életrekelése tekintetében és így keletkezett az 1848. évi törvényhozás, amely a magyar államiságot az addigi papíros létről a valóságba akarta átvinni. A nemzeti erőnek eme politikai irányú érvényesülése természetesen összeütközésbe került az egységes dinasztikus államalakítás törekvésével és ez az összeütközés vonta maga után az 1848. évi szabadságharcot, amelynek folyamán a magyar nemzeti erő oly hosszú szunnyadás után csodálatra méltó magasságokra emelkedett. A nemzeterő azonban mégis legyőzött, mert leverésre és elnyomására különféle dinasztikus erő egyesültek és mert ezeknek több segítő eszköz állott rendelkezésükre.

A magyar nemzeti erőnek törekvése a saját magyar államiságának helyreállítására tehát akkor nem sikerült és az egyes, dinasztikus államalakulásnak következményei most már formailag is levonattak és kimondattak. Az egységes, dinasztikus államalakító törekvésnek ez a sikere azonban nem volt tartós. E törekvés aránylag rövid idő múlva kénytelen volt a magyar nemzeterőt, mely az előállott állapotban nem nyugodott meg, tekintetbe venni és azzal megegyezni és így iött létre Deák Ferencnek a viszonyokhoz mért, bölcs vezetése alatt az 1867. évi kiegyezés, mely a saját magyar államiságot visszaállította: nem ugyan abban a mértékben, amelyben az 1848. évi törvényhozás akarta, de mégis oly mértékben, amilyenben hosszú idő óta nem érvényesült.

IV.

Az 1867. évi kiegyezés nevezetes fejlődés kiindulási pontja. Habár a teljes államiságnak hiánya miatt a magyar nemzetben sok elégedetlenséget váltott ki, mégis a nemzeti erőnek érvényesülését jelentette és annak a dinasztikus erőnek, amely addig hosszú idő óta jóformán egyedül irányította az államalakulást, bizonyos mértékig háttérbe szorítását. Lehetővé tette azután az 1867-es kiegyezés a nemzeti erőnek sok, ha nem is minden irányú kifejlesztését. De a dinasztikus erő nem mondott le az érvényesülésről és a magyar államiság mellett és felett fenn bírta tartani tetemes időn keresztül az addigi egységes Ausztria helyébe lépett osztrák-magyar monar-

chiát és ennek az, alapjában dinasztikus államalakulatnak nemzeti érdekekben is megindokolására hozattak fel szempontok, melyek eléggé megfelelőeknek találtattak. A magyar államiság visszaállításában nyilvánuló nemzeti erők érvényesülése azonban mégis megindította azt a folyamatot, amely végeredményben a dinasztikus alapon megalkult s az állam természetével és lényegével ellentétes fejedelmi uniók felbontására vezet. Ez irányban megállás nem lehetett, csak visszafordulás ismét a dinasztikus alapon álló egységes államalakulás felé. Ezt a dinasztikus törekvés ösztönszerűleg érezte is és azért nemcsak igyekezett az egységes államalakulásnak minden maradványát lehetőleg fenntartani, de még arra sem hiányzottak a jelek, hogy a fejlődés a Magyarország által 1867-ben elért pozícióról való leszorítással az egységes államalakulás irányába visszafordíttassék.

Ez a törekvés azonban nem sikerült.

Nem sikerülhetett!

A dinasztikus államalakulatoknak kora Európaszerte lejárt és helyébe lépett mindenütt a népi erők segélyével való államalakulás irányzata. Ennek folyamányaként az azelőtt fenállott többi fejedelmi uniók, amennyiben nem váltak egységes állammá (mint Anglia és Skócia), egymás után felbomlottak s csupán az osztrák-magyar monarchia állott még fenn régi idők és viszonyok maradványaként, mint amelynek dinasztikus alapja legerősebb volt, mint amelynek fennállási alapját a benne egyesült államok érdektalálkozásában is keresték és amelynek fenntartása bizonyos mértékig külső hatalmak ellentétes irányú törekvéseinek eredményéül is tünt fel.

Azokban a többi hasonló uniók felbomlása után előre lehetett látni, hogy az anachronizmussá vált osztrák-magyar unio sem fogja magát tarthatni, hogy felbomlásának be kell következnie.

És ennek a felbomlásnak valóban be kellett következnie első sorban azért, mert, miként láttuk, a magyar államiságnak 1867-ben történt visszaállításával a nemzeti erők segélyével való államalakulásnak folyamata kezdődött meg, amely folyamatnak a végén az önálló állam kialakulása állt és másodsorban azért, mert az osztrák-magyar monarchia kebelében Magyarország elnyervén a bár csorbított és nem teljes, de mégis határozott külön állami állást és ez által megadatván a monarchia keretén belül a nemzeti erővel való államalakulásra a példa, ez az eredmény maga után vonta a monarchia keretébe vont különösen ama nemzeteknek hasonló eredményre való törekvését, amelyeknek erre a törekvésre többé-kevésbé hasonló történelmi alanyuk volt, mert valamikor, nem is olyan régen, szintén nemzeti államalakulások alanyai voltak, t. i. a cseli és lengyel nemzetekét.

Az osztrák-magyar monarchia felbomlása ennek folytán bekövetkezett akkor, mikor a felbontásra ható körülmények erősebbek lettek az összetartó körülményeknél. Akkor, mikor a külső hatalmi tényezők közötti ellensúlyozó szerep szükségége megszűntnek látzott; mikor azok a körülmények lényegesen megváltoztak, melyek

a monarchia két államának érdektalálkozását mutatták, s különösen akkor, mikor a monarchia fennállásának legfőbb alapja: a dinasztikus hatalom megrendült és mikor mindezek folytán a felbomlásnak kedvező alkalmak felmerültek.

Az alkalom a Monarchia fegyveres erejének legyőzése és letörése volt, mert miután a fegyveres erő a dinasztikus hatalmi tényezőknek is legjelentékenyebb eszköze, ennek letörésével a Monarchia fennállásának alapját képező dinasztikus hatalom is meggyengült és megrendült annál inkább, mert a háború folyamán a velünk harcban állott Oroszországban a dinasztikus hatalom egészen megsemmisült; a velünk szövetségben álló Németországban pedig ugyanolyan okoknál fogva szintén megrendült s mert e körülmények hatás nélkül nálunk sem maradhattak.

A dinasztikus hatalom megrendülését első sorban nem a magyar nemzetelő által fenntartott államalakulás használta fel, mert az a Monarchia dualisztikus szerkezete mellett ennek további fenntartását még mindig érdekében állónak tekintette, hanem a Monarchia másik államában a dinasztikus hatalom által össze foglalt azok a nemzetek, melyek addig a külön államalakulás irányában nem hirtak érvényesülni és amelyeknek ez eredmények kedvező alkalmul kínálkoztak arra, hogy a régen vágvott, de nagyrészt a Monarchiának addigi dualisztikus szerkezete által is akadályozott államalakulást teljesen önálló nemzeti alapra helyezve a dualisztikus osztrák-magyar monarchia felbomlását idézzék elő.

A magyar nemzet, mely a saját nemzeti erőkon alapuló államalakulás fenntartásáért és megővésáért századokon át küzdött és amely az 1867. évi rendezéssel tulajdonképen megindította azt a folyamatot, melynek ide kellett vezetnie, de amelyben a végeredményre való törekvés még nem nyert túlsúlyt, a felbomlást csak utólag mint befejezett ténytet fogadta el. Azonban ez a felbomlás ily módon nem következhetett el a magyar állam tetemes megrongálása nélkül.

Az összmonarchia szövedéke még mindig erősebb, az annak kötelékében álló magyar állam pedig gyengébb volt, hogysem azt a köteléket hirtelen mege lehetett volna szakítani a nélkül, hogy a megszakítás a magyar állam egyes részeit is magával ne ragadja. A Monarchia összeomlása magával ragadta az abba beépült és abból kellő időben ki nem választott magyar államnak az épületét és ebből is nagy darabokat szakított le. Az összmonarchiába foglalt különféle nemzetek előretörése folytán az nemcsak a formailag addig fennállott két államra bomlott fel, hanem az összeomlás magát a két államot is feldarabolta.

V.

A feldarabolás annál inkább bekövetkezhetett, mert a magyar állam épületén, különösen az utolsó száz évben, erős repedések keletkeztek, amelyeket nem sikerült betömni s amelyek ennél fogva mind szélesebbekké váltak.

A repedéseket a nemzetiségek okozták.

A magyar államnak kezdettől fogva megvolt ez a gyengesége. A Magyarország területét ezer év előtt elfoglaló nemzet aránylag kicsiny volt ahhoz, hogy az elfoglalt nagy területet egészen benépesítse. Az elfoglalt terület népességét szaporította ugyan az itt talált és alávetett népesség, de valami túlsok ez sem lehetett és az is más nemzetiségű volt. Ennélfogva a terület benépesítésére szükséges volt idegen népelemeknek a betelepítése és ez az oka, hogy a megalkult magyar államnak úgy a feje, a királyok, mint a tagjai idegen népelemeknek a betelepülését előmozdították és kedvezményekben részesítették s privilegiumokkal látták el. A betelepített népelemek épen privilegiumaik folytán nagy részt megtartották idegen nemzetiségüket, míg az itt találtak a dolog természeténél fogva a nyelvi indiciumok szerint is megmagyarosodtak, de megmagyarosodtak a betelepülőknek is mindama elemei, amelyek a betelepülők eredeti, alárendelt foglalkozásából felemelkedtek az államalkotó nemesség vagyis a magyar nemzet körébe. A magyar állam keretében így jóformán kezdettől fogva voltak idegen népelemek, amelyek kisebb-nagyobb mértékben asszimilálódtak az államalkotó magyar nemzethez, de részben megtartották eredeti nemzetiségüket.

Az idegen nemzetiségek arányszáma időnként változott és az áthasonulás menete sem volt mindig egyforma. Az államalkotó nemzeti erők nagyobb érvényesülése idejében, a nemzeti királyok alatt nagyobb mértékű volt, mint a nemzeti erők gyengesége idejében az idegen királyok alatt. Különösen csökkent az áthasonulás folyamata az osztrák házbeli királyok idejében, akik az országnak a törököktől való elfoglalása után a jóformán lakatlanul maradt területeket nagy mértékben idegen települőkkel népesítették be különösen azért is, hogy azok magában Magyarországon a szeparatiztikus magyarság ellenében ellensúlyozásul szolgáljanak és a magyar nemzeti erőre támaszkodó külön államot kívánó államalakítási irányzattal szemben a dinasztikus irányzatú összállamra törekvő államalakításnak támogatói és erősítői legyenek. Ezt ismét az adott helyzetnek természetes következményéül és az idegen uralkodó hatalom elmaradhatatlan jelenségeként tekinthetjük.

A magyar állam keretében élő és az által betelepített s kedvezményezett idegen nemzetiségek törekvései így ellentétbe kerültek a magyar nemzet törekvéseivel, amennyiben ez utóbbi a nemzeti alapon álló nemzeti célú államalakításra törekedett, míg amazok, legalább egyelőre, ezzel szemben a dinasztikus alapon álló államalakulásnak voltak pártolói. A nemzeti erőnek külön államalakításra irányuló törekvése azonban a fejlődés általános irányánál és az 1867. évi kiegyezés példáiánál fogva ezeknél a nemzetiségeknél is felmerült és ez kívülről is tápot nyert s ekkor e nemzetiségek eleinte arra számítottak, hogy törekvéseik megvalósulása a dinasztikus alapon álló összmonarchia keretén belül a ma-

gyar államnak kizárólag a magyar nemzeti ségre való redukciója által fog bekövetkezni.

Mikor azután az összmonarchia összeomlott, illetve összeomlása küszöbön állott, akkor a magyar állam kebelében élő nemzeti ségekben felkeltették az önálló állammá alakulásnak, vagy az azonos nemzetiségű szomszéd államokhoz csatlakozásnak a törekvését s akkor ez alkalmat felhasználva azok is hozzájárultak, avagy talán jobban mondva, felhasználtattak a magyar állam ezeréves szövedékének szétszakításához.

VI.

Az eddig előadottakat összefoglalva, megállapíthatjuk a következőket.

A magyar állam létét az ezer év alatt két körülmény veszélyeztette. Az egyik belülről ható, a másik kívülről. A belülről ható a nemzeti heterogeneitás, mely kilenc századon keresztül nem járt súlyosabb következményekkel, míg az utolsó, a tizedik században oly erővel lépett fel, hogy a kívülről ható fenyegető körülményektől felhasználva az ezer éves magyar államot szétrobbantotta.

A kívülről ható veszélyeztető körülmény a szomszédos államok ellenséges és terjeszkedő magatartása.

Magyarország ezer éves fennállása alatt állandóan nagyhatalmak közé volt beékelve s e nagyhatalmak mindig kétfelől szorongatták.

A nyugati hatalom lényegileg az egész idő alatt ugyanaz volt: a német birodalom, illetve ennek egyik képződménye, az osztrák ház, Ausztria. Az innen jövő nyomás állandó és csak egyik jelensége volt annak a folyamatnak, mely abban állott, hogy a német birodalom nyugaton állandóan visszaszorított és ennek helyébe kelet felé terjeszkedett és hogy így hatalmi körébe vonta, illetve igyekezett vonni Csehországot, Lengyelországot, Magyarországot.

E kelet felé irányuló terjeszkedő törekvésnek veszélyességét fokozta és eredménnyel járóvá tette kultúrájának magosabb és ezért is hódító volta és az, hogy terjeszkedése sokszor, sőt az utóbbi időben állandóan a szövetség formájában, a barátság leple alatt lépett fel, amely az országnak különféle utakon csendes és észrevétlen bekebelezésére törekedett. E hódító kultúra és szövetségi s barátsági politikával sikerült is a magyar állam valódi függetlenségét majdnem egészen megszüntetni. Hogy ez még sem következett be teljesen, annak oka talán a német birodalom, illetve Magyarországot átölelő képződménye, Ausztria belső politikai viszonyainak kevésbé konszolidált volta s a magyar nemzetben nagyobb mértékben megvolt az az ú. n. politikai érzék és nemzeterő, amelyet fentebb jeleztem. A magyar államnak a nemzeti heterogeneitásban álló gyengeségét ez a törekvés nem egyszer felhasználta és saját érdekében fokozta is.

A kelet felől jövő veszélyt nem egy ugyanazon hatalom okozta, de a veszély természete lényegileg majdnem mindig ugyanaz volt.

Három, sőt négy hatalom fenyegette Magyarországot erről az oldalról egymásután: Bizánc, a tatár, a török és Oroszország.

Az első az egyik hódító európai államnak, az akkori időkhöz képest világbirodalomnak lehanyaglott és enervált töredéke és maradványa, melynek utolsó fellobbanásából eredő veszély csakhamar megszűnt Magyarországra nézve.

A második ázsiai, primitív kulturájú, de nyers őseréjű nép volt, melynek hirtelen előretörése pillanatnyilag majdnem végveszélyt jelentett, de amelynek fergetegszerű feltornyosulása csakhamar elvonult.

A harmadik és negyedik szintén egy-egy alacsonyabb kultúrájú, de nyersebb őserővel bíró hódító birodalom volt, melynek mindegyike nagy lendületű előretörést tanusított, de amelyeknek meg kellett állniuk és visszafordulniuk, mielőtt a hódítás kiterjedése lehetőségének legszélsőbb határait elérte és mielőtt e kiterjedés folytán előállott elégtelensége a belső erőknek és a megtámadott külső erők visszahatása a hódításnak és terjedésnek megállapodását és visszafejlődését okozták.

Általános törvénye ez minden hódító és terjeszkedő államnak és ezért bekövetkezett a török és az orosz birodalomnál is.

A török és orosz birodalom felől jövő veszély ezért csak átmeneti volt és bár nyíltan támadó fellépéssel időnként a magyar államra nagy veszélyekkel járt, lényegileg kevésbé volt veszélyes, mint a másik, a nyugatról fenyegető terjeszkedés és beolvasztó s felszívó törekvés. De kevésbé volt veszélyes e hatalmaknak általában alacsonyabb kulturáltságánál fogva is.

Különösen sikeres volt e hatalmaknak Magyarországot érintő támadása akkor, mikor Magyarország és az azt nyugatról magához láncoló hatalmi tényezők feje felett ez utóbbiak megett lévő hatalmakkal foghattak kezét s azokkal szövetkeztek a közbüli eső Németország ellen, amint ez volt az eset a mohácsi vést követőleg és a jelenlegi megcsönkulásunkat okozott világháború előtt és alatt.

Az utóbbi esetben azonban a keletről jövő és a fejünkön keresztül a távolabbi nyugattal szövetkező támadással kapcsolatban Magyarország állami létét érintő két oly körülmény merült fel, amely addig azt erről az oldalról nem veszélyeztette. Ezeknek egyike volt a már fent említett belülről ható bomlasztó erő; másika pedig az, hogy a keleti hódító hatalom szolgálatába álltak és céljait előmozdítani igyekeztek egy részt azok az államok, amelyek az elgyengült török hódító birodalom kötelékeiből szabadulva keletkeztek és amelyek különben a nyugatról és keletről fenyegető terjeszkedő törekvéseknek ép úgy ki voltak téve, mint Magyarország, t. i. Szerbia és Románia, valamint másrészt azok a nemzetek, melyek egykor szintén önálló vagy majdnem önálló állami léttel bírtak, de amelyek a nyugati terjeszkedésnek és bekebelezésnek egészben vagy részben már áldozataivá lettek: a cseh és a lengyel. De amíg a hódító orosz birodalom, mely emez államokat és nemzeteket szol-

gálatába állította, belső erőinek gyengesége, illetve elgyengülése folytán váratlanul és hirtelen összeomlott, ez államok és nemzetek az orosz támadás gyümölcseit maguk szedték le és az orosz hódító helyett ők léptek fel hódítókként és szakítottak ki nagy részeket a magyar állam testéből.

Ez államok és nemzetek a kétfelől jövő hódító és terjeszkedő törekvésekkel szemben tulajdonképpen ugyanabban a helyzetben voltak, mint Magyarország és államj létük érdekei sok tekintetben párhuzamosak voltak Magyarországéival. Mégis az ellenkező táborba és így Magyarországgal szembe kerültek. És sajátságos változandósága az eseményeknek, hogy míg a török hódítás előretörése idejében a magyar nemzetben merült fel az igyekezet, hogy Magyarországot a kevésbé veszélyesnek ismert török és ennek természet-szerű támogatója, Franciaország segélyével szabadítsák meg a nyugatról jövő bekebelezési törekvéstől; addig azok a nemzetek, amelyeket nagyobb mértékben sikerült a nyugati terjeszkedő törekvésnek bekebelezni, most az orosz hódító birodalom támadásakor éppen úgy ennek, valamint az ezzel kezét fogó Franciaországnak s a többi nyugati hatalmaknak segélyével igyekeztek ugyanebből a kötelékből megszabadulni.

A nemzeti heterogenitásnál fogva belsőleg nem elég erős magyar állam útjai ilyképen kereszteződtek a vele párhuzamos érdekű szomszédos kis államoknak és a függetlenségre törekvő és erre történelmi joggal is bíró nemzeteknek útjaival és e kereszteződésnek egyik szomorú következménye lett az addigi magyar államnak felदारabolása és mondhatjuk a minimumnál is kisebbre redukálása és másrészt a felülkerekedett szomszédos kis államoknak aránylag óriás mértékben való megnövesztése és új szomszédos államok keletkezése és ezzel kapcsolatban a nyugatról jövő bekebelezési törekvés teljes meghiúsulása.

A magyar államot kétfelől szorongató, de most letűnt és összeomlott nagyhatalmasságoknak helyébe tehát eme kisebb államok léptek és pedig mindjárt ellenséges és terjeszkedő irányzattal és egyelőre sikerrel is.

A szomszédos kis államok megnövesztése és az új államok keletkezése az ú. n. nemzetiségi elv alapjára helyeztetett, noha a valóságban attól igen nagy mértékben eltért.

A „nemzetiségi elv“ alapján megalakult, de mindjárt ezzel el-lentétben álló terjeszkedési irányzattal fellépő emez államok ily ke-retekben fennállása azonban nem lehet tartós.

A „nemzetiségi elv“ ugyanis, mely szerint minden nemzetiség-nek joga van az önálló államalakulásra és amely szerint az állami határoknak a nyelvhatárokat kell fedniök, a XX. század második felében határozott tendenciával kieszt racionalisztikus elv, amely sok irányban és nagy mértékben s így különösen a világháború alatt és után hatott is, de amely arra, hogy annak alapján az egyes nem-zetek realis érdekeit kielégítő, tartós állami alakulatok jöjjenek létre, nem alkalmas. Az állam alakulásokban a realis és különösen gazdasági érdekek alapját képező földrajzi viszonyoknak és az ezen ala-

puló történeti fejlődésnek szempontjait figyelmen kívül hagyni és mellőzni nem lehet és ezért a tisztán a „nemzetiségi elv“ alapján mondhatnók „mondva csinált“ államok tartósan fenn nem állhatnak, nem állhatnak fenn különösen akkor, mikor saját keletkezésük lét-alapjául tekintett elvvel ellentétes irányban a hódító politika útjára lépnek.

Ezért számíthatunk arra, hogy a földrajzilag és gazdaságilag erősen megalapozott és történeti kényszerűséggel kifejlődött régi magyar állam rovására racionalisztikus s a reális érdekek szempontjainak mellőzésével megnövekedett és keletkezett új államok ebben a terjedelemben nem fognak állandóan fenmaradni.

De állandó fennmaradásuk kérdéses azért is, mert kérdés, vajon emez államok alapjául szolgáló nemzetekben meg vannak-e kellő mértékben azok az erkölcsi, szellemi és anyagi erők, amelyek az államalakításhoz és fenntartáshoz szükségesek.

A történelem eddigi bizonyítékai nem szólnak mellettük.

VII.

A tanulságokat ezek után levonhatjuk.

A magyar állam ezer éves fennállása alatt mindig akkor volt erős, mikor saját erejére támaszkodott, mikor saját nemzeti erőivel, erkölcsi tényezőkkel igyekezett államát megalkotni és fenntartani; és mikor állam életének vezetői a nemzethez tartozván, a nemzeti erőket sikeresen fel tudták használni, az Árpádok, Anjouk, Hunyadiak idejében.

Mikor idegen királyok uralma alá adta magát, az mindig gyengeségének, erkölcsi erői elernyedésének volt jelé s állami léte lehanyatlásának vált forrásává. A nyugatról jövő s állandó veszélyt képező terjeszkedést és bekebelezési törekvést ez csak előmozdította; a keletről jövő átmeneti terjeszkedéseket pedig nem akadályozta meg, sőt azoknak inkább tápot adott.

A magyar állam eredendő gyengeségét, a nemzetiségi heterogeneitást is csak nemzeti erőinek teljes birtokában és azoknak kifejlesztésével győzhette volna le és csak ezekkel ellensúlyozhatta volna azokat a veszélyeket, amelyek e gyengeségnek esetleg kívülről való felhasználhatóságában állottak.

E tanulságoknak kell a jövő haladás útját is meghatározni.

A magyar államot csak úgy lehet fenntartani és a régi nagy magyar államot csak úgy lehet visszállítani, ha nemzeti erőinket minden irányban intenzíven kifejlesztjük és ez erőkre alapítjuk állami létünket.

SZÉPHALOM-KÖNYVTÁR.

SZÉPHALÓM-KÖR kiadása, Szeged.

1. ZOLNAI BÉLA: *Modern irodalmunk és az irodalomtudomány.* Ára 2 pengő.

„Érdekesen mutat rá egyes irodalmi közelfogások átértékelésére a modern irodalomtudomány szemüvegén át“.

(Nemzeti Ujság.)

„Az irodalomtudomány új eszközeivel és értékelésével állapítja meg Ady irracionális új romantikájának áttörő, gátszakító jelentőségét a modern magyar irodalom érdekében az epigonok költészetében megcsontosodással fenyegető Petőfi-Arany-féle klasszicizmussal szemben“.

(Literatura.)

„Arra a kérdésre keres és talál is feleletet a szerző, hogy hatással volt-e modern irodalmunk a magyar irodalomtörténet-írásra“.

(Magyarság.)

„A kritika kénytelen konstatálni, hogy Arany János után is lehetséges a költészet témakörének kibővítése“.

(Keleti Ujság.)

„Die Bemühung, Adys Erscheinung historisch zu verankern und atmosphärisch zu bereinigen, verdient alles Lob“.

(Pester Lloyd.)

2. MARÓT KÁROLY: *Lényeg és gondolat.* Részlet a szellemiség kialakulásának történetéből. Ára 2:20 pengő.

„A kutató elme eredményeinek új útait tárja föl a költészet misztikus eredete felé“.

(Szegedi Napló.)

3. ZOLNAI BÉLA: *A janzenista Rákóczi.* (Rákóczi két kéziratának hasonmásával.) Ára 2:20 pengő.

„Hosszabb tanulmány Rákóczi Ferenc ismeretlen vallásos munkáiról“.

(Uj Lap.)

„A szerzőnek sikerül meggyőzően bebizonyítania, hogy Rákóczit a grosbois-i kamalduliak janzenista szelleme itatta át“.

(Napkelet.)

4. BÁRÁNY GERŐ: *Filozófiai mozaik.* Ára 2 pengő.

„Gárány Gerő a filozófiai gondolkozásban és irodalomban a vallásos értelemben vett hívő bölcslet képviselője, akivel öröm társalogni, mert műveit olvasva tiszta gondolkozásából mennyei derű sugárzik felénk: az élet ama pótolhatatlan biztosságérzete, melyet egyesegyedül a hit nyújthat“.

(Budapesti Hírlap.)

„Ez a nagyon érdekesen gondolkozó és époly érdekesen író filozófus ritka jelensége a mostani időknek. Szinte lírikus hajlandósággal és vágyteljesülésként e rossz idők rossz jelenségeiben is meg tudja tartani átfogó szeretetét dolgok és életek, lényegek és részletek iránt, a nap egyes rút produktumain túl föl tud emelkedni a maga és mások vigasztalására“.

(Magyar Hírlap.)

„A világ lényegét keresi inkább lírai, misztikus megélés, mint szigorú logikai dedukciók útján. Az élet értelme — a lélek kultúrája“.

(Századunk.)

„Egyre szebb gondolatot termel ki a szerzőből a fájdalom, az optimizmus és a haladás javára. S még a filozófia népszerűbbé tételének javára is. A filozófus a bölcsesség kedvelője; a mi szerzőnk meg a bölcselkedés megkedvelője, leginkább a hegelizmusé“.

(Társadalomtudomány.)

